

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษา ค้นคว้าเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จากแนวคิด ความคิดเห็น และงานวิจัยของนักการศึกษาทั้งในประเทศและต่างประเทศ ซึ่งผู้วิจัยได้สรุปประเด็นสำคัญไว้ดังนี้

1. การอ่าน
 - 1.1 ความหมายของการอ่าน
 - 1.2 จุดมุ่งหมายในการอ่าน
 - 1.3 ประเภทของการอ่าน
 - 1.4 ความเข้าใจในการอ่าน
 - 1.5 ความหมายของความเข้าใจในการอ่าน
 - 1.6 องค์ประกอบสำคัญของความเข้าใจในการอ่าน
 - 1.7 องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการอ่านและความเข้าใจในการอ่าน
2. ลักษณะและภูมิหลังที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 2.1 เพศ
 - 2.2 อายุ
 - 2.3 ความสนใจ
 - 2.4 สถิติการขาดเรียน
 - 2.5 ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง
 - 2.6 การใช้สื่อมวลชนของครอบครัว

การอ่าน

การอ่านเป็นทักษะสำคัญที่จะนำมาซึ่งความรู้ ความคิดต่าง ๆ ของทุกสาขาวิชา โดยเฉพาะทางด้านการเรียนการสอนในปัจจุบันนี้มุ่งส่งเสริมให้นักเรียนได้ศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ซึ่งการแสวงหาความรู้นี้จะต้องอาศัยการอ่านเป็นส่วนใหญ่ ดังที่ลาวัลย์ นิชรินทร์ (2514 : 15) กล่าวว่า ในการเรียนหนังสือ นักเรียนจะต้องใช้การอ่านประมาณ 90 เปอร์เซ็นต์ ซึ่งจะเห็นได้ว่า การอ่านมีความสำคัญอย่างยิ่ง นอกจากในด้านการเรียนการสอนแล้ว การอ่านยังมีความจำเป็นต่อการดำเนินชีวิตประจำวันของบุคคลอีกด้วย เพราะการอ่านสามารถทำให้คนฉลาดขึ้น มีความคิดที่กว้างขวางขึ้น ตลอดจนสามารถทำให้บุคคลก้าวทันความเจริญก้าวหน้า และการเปลี่ยนแปลงของโลกปัจจุบัน ทั้งนี้เพราะสภาพสังคม เศรษฐกิจ การเมืองในปัจจุบันได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว สมาชิกในสังคมจึงจำเป็นต้องหาทางปรับปรุงตนเอง และศึกษาค้นคว้าความเปลี่ยนแปลงทั้งหลายให้เหมาะสม และทันต่อเหตุการณ์

จะเห็นได้ว่า การอ่านนั้น มีประโยชน์อย่างยิ่งทั้งในด้าน การเรียน การสอน การไปหาความรู้และการดำเนินชีวิตประจำวันของบุคคล

ความหมายของการอ่าน

การอ่านเป็นกระบวนการอันซับซ้อน ดังนั้นผู้เชี่ยวชาญทางการอ่านจึงให้ความหมายเกี่ยวกับการอ่านแตกต่างกันไป ซึ่งแล้วแต่ผู้เชี่ยวชาญท่านนั้น ๆ จะมองในแง่ใด เช่น นักจิตวิทยาจะมองการอ่านในแง่ของจิตวิทยา นักภาษาศาสตร์จะมองการอ่านในแง่ของภาษา หรือนักจิตวิทยาก็จะมองในแง่ของจิตภาษาศาสตร์

คิก พงศัทธ และศิธร แสงธนู (2516 : 1) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่านคือ การแปลสัญลักษณ์ซึ่งได้แก่ตัวอักษรออกให้ความหมายตรงตามที่อยู่เขียนตั้งใจ

ประพาศน์ พุทธิประภา (2522 : 71-75) กล่าวว่า การอ่านเป็นขบวนการทางจิตที่ซับซ้อน เพื่อที่จะให้ได้ความหมายโดยการนำโครงสร้างลึกลงไปสู่โครงสร้างผิว การ

อ่านเป็นกระบวนการแยกแยะความหมาย จากสัญลักษณ์ทางภาษาศาสตร์ที่เรียนรู้มาแล้ว ไม่ใช่การออกเสียงตามสัญลักษณ์

ประเทิน มหาจันทร์ (2523 : 17) กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการที่ประกอบด้วย การแปลความหมาย การตอบสนอง การกำหนดความมุ่งหมายและการจับล้ากับภาพของตัวอักษร หรือสัญลักษณ์ที่ผู้อ่านเห็น จะกระตุ้นการทำงานของสมอง ซึ่งขึ้นอยู่กับคุณภาพและปริมาณของประสบการณ์ ซึ่งผู้อ่านมีมาก่อน

จากความหมายของการอ่านดังกล่าวมาแล้วนั้น พอสรุปได้ว่า การอ่านคือ การแปลความของสัญลักษณ์หรือตัวอักษรที่ชี้แทนคำพูดให้มีความหมายอย่างสมบูรณ์ ซึ่งเป็นการแลกเปลี่ยนความคิดข่าวสารและความรู้ระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน สิ่งสำคัญสำหรับการอ่านคือ การเข้าใจความหมายของคำ โครงสร้างทางภาษา และประสบการณ์ของผู้อ่าน เพราะในการอ่านแต่ละครั้ง ผู้อ่านจะต้องมีการรับรู้คำ เข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่าน และเข้าใจความคิดของผู้เขียนว่าต้องการสื่อความหมายอย่างไร

ดังที่กล่าวแล้วว่า การอ่านนั้นมีประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตประจำวันของแต่ละบุคคลมาก และแต่ละบุคคลก็จะมีจุดมุ่งหมายในการอ่านแตกต่างกัน ทำให้มีวิธีการอ่านต่างกันไปอีกด้วย ซึ่งนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึง จุดมุ่งหมายและประเภทของการอ่านไว้พอสรุปได้ดังนี้

จุดมุ่งหมายในการอ่าน

การอ่านหนังสือนั้นแต่ละคนจะมีจุดมุ่งหมายแตกต่างกันออกไป ซึ่งขึ้นอยู่กับความต้องการและสถานการณ์ของแต่ละบุคคล แต่โดยทั่วไปแล้วจะต้องอ่านเพื่อวัตถุประสงค์ข้อใดข้อหนึ่งใน 3 ประการต่อไปนี้คือ

1. อ่านเพื่อรับทราบข่าวสาร และสิ่งจำเป็นที่จะต้องรู้ในการดำรงชีวิต เช่น ประการ ศลากลยา คำชี้แจงในการใช้เครื่องอุปโภค บริโภค ประการโฆษณารับสมัครงาน ใบสมัครและระเบียบการในการศึกษาในสถาบันการศึกษา เป็นต้น
2. อ่านเพื่อเพิ่มพูนความรู้ สติปัญญา และพัฒนาตนเอง เช่น การอ่านตำราเรียน ผลงานวิจัย บทความทางวิชาการ และงานอาชีพที่เกี่ยวข้องกับสาขางานที่รับผิดชอบ หนังสือ

ธรรมชาติ ชีวิตประวัติ สารคดีต่าง ๆ เป็นต้น

3. อ่านเพื่อความบันเทิง เช่น อ่านนวนิยาย เรื่องสั้น การ์ตูน บทล้อทางการเมือง โคลงกลอน เป็นต้น

ประเภทของการอ่าน

ประเภทของการอ่านที่แบ่งตามลักษณะต่าง ๆ ของการอ่านได้ดังนี้คือ

1. แบ่งตามลักษณะสถานที่ที่อ่านซึ่งมีอยู่ 2 ประเภทคือ

1.1 การอ่านในชั้นเรียน (intensive reading) คือการอ่านโดยละเอียดเพื่อให้เข้าใจเนื้อเรื่องโดยตลอด มีการเรียนรู้คำศัพท์และโครงสร้างของประโยคต่าง ๆ สามารถนำคำศัพท์และโครงสร้างไปใช้ได้โดยมีครูเป็นผู้ช่วยแนะแนวทางในการอ่าน

1.2 การอ่านนอกชั้นเรียน (extensive reading) เป็นการอ่านที่นำเอาหลักและวิธีการอ่านที่เรียนรู้จากชั้นเรียนมาใช้จริง ๆ โดยไม่มีครู อาจารย์ ช่วยแนะนำอย่างใกล้ชิด สำหรับการอ่านด้วยตนเอง นอกชั้นเรียนนี้เป็นการสร้างประสบการณ์ในการอ่านที่มุ่งเพียงเพื่อให้เข้าใจเนื้อเรื่องเท่านั้น ไม่จำเป็นต้องศึกษารายละเอียด หรือนำศัพท์และโครงสร้างของประโยคไปใช้

2. แบ่งตามวิธีอ่าน ซึ่งมียู่ 2 ประเภทคือ

2.1 การอ่านในใจ (silent reading) คือการอ่านโดยไม่ออกเสียง ซึ่งมุ่งให้เข้าใจเรื่องและความคิดสำคัญ ๆ ในเรื่องที่อ่านเป็นสำคัญ และการอ่านในใจนี้จำเป็นต้องมีการฝึกฝนในระยะแรกก่อนอ่านออกเสียง

2.2 การอ่านออกเสียง (oral reading) คือการอ่านออกเสียงให้ถูกต้องในเรื่องเสียงต่าง ๆ (sounds) การออกเสียงเน้นหนัก (stress) จังหวะ (rhythm) ระดับเสียงสูงต่ำ (intonation) การอ่านออกเสียงนี้ แม้จะมุ่งที่การออกเสียงให้ถูกต้องชัดเจน เพื่อให้ผู้ฟังได้รับทราบเรื่องราวได้อย่างสะดวกและถูกต้อง แต่ก็ต้องอาศัยความรู้ความเข้าใจเรื่องราว ซึ่งเกิดจากการอ่านในใจเสียก่อน ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องคำนึงถึงเรื่องคำศัพท์ โครงสร้างของประโยค และความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน

การออกเสียงนี้ควรจะฝึกฝนหลังจากการอ่านในใจแล้ว

3. แบ่งตามจุดมุ่งหมายเฉพาะแต่ละครั้ง หรือโดยชนิดของเรื่องและข้อความที่อ่านมีอยู่ 6 ประเภทด้วยกันคือ

3.1 การอ่านแบบคร่าว ๆ (skimming) คือการอ่านแบบเปิดผ่านไปเร็ว ๆ โดยปกติการอ่านแบบนี้ ผู้อ่านจะต้องมีจุดมุ่งหมายหรือคำถามที่ต้องการคำตอบเฉพาะเจาะจงสำหรับเรื่องใดเรื่องหนึ่งในใจแล้ว การอ่านในลักษณะนี้ผู้อ่านต้องรู้จักใช้ชื่อเรื่อง หัวข้อใหญ่ หัวข้อย่อยให้เป็นประโยชน์ การอ่านแบบนี้จะช่วยให้รู้จักการคาดคะเน (prediction) การเลือกจับใจความและทำให้สามารถอ่านได้รวดเร็วขึ้น

3.2 การอ่านแบบรวดเร็วเพื่อเก็บความคิดที่สำคัญ (scanning) คือการอ่านที่จะจับใจความให้ได้รวดเร็ว เมื่อกวาดสายตาม่านข้อความแต่ละครั้ง การอ่านแบบนี้ต่างจากการอ่านแบบแรกตรงที่ว่าจุดประสงค์ของการอ่านต้องการข้อมูลที่เฉพาะเจาะจงกว่าแบบแรก เช่นตัวเลข หรือสถานที่ เป็นต้น การอ่านแบบนี้จะใช้ตัวเลข ตัวอักษรที่เป็นตัวใหญ่ (capitalized word) หรือวลีสั้น ๆ ที่มีคำสำคัญอยู่ด้วยให้เป็นประโยชน์

จากการอ่านทั้งสองประเภทนี้ จะทำให้ผู้อ่านทราบว่า การอ่านให้ได้ใจความตามจุดประสงค์ที่ต้องการนั้นเป็นสิ่งที่จำเป็นและสำคัญและสามารถทำได้โดยไม่จำเป็นต้องอ่านคำต่อคำ แต่ด้วยการรู้จักเลือกจับใจความ (sample and select)

3.3 การอ่านแบบค้นคว้าหารายละเอียด (reading for detail) คือการอ่านเพื่อค้นหาความคิดที่สำคัญ ๆ ของเรื่องนั้นโดยตลอดและเพื่อศึกษารายละเอียดรวมทั้งเพิ่มพูนความรู้ ซึ่งต้องอ่านแบบระมัดระวังหนังสือหรือบทความที่จะต้องอ่านแบบนี้มักจะไม่ค่อยมีหัวข้อหรือหัวเรื่องที่จะแนะให้ผู้อ่านทราบแนวทางของหนังสือ

3.4 การอ่านแบบศึกษา (study reading) คือการอ่านที่จะต้องเข้าใจความคิดที่สำคัญ ๆ และเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเหล่านั้นเป็นอย่างดีด้วย เมื่ออ่านเข้าใจในปัจจุบันแล้วต้องสามารถจดจำไปใช้ในเวลาที่ต่อไปอีกด้วย วิธีอ่านแบบนี้ต้องอ่านอย่างคร่าว ๆ เสียก่อน แล้วใช้ความคิดพร้อมทั้งตั้งคำถามไว้ หลังจากนั้นจึงอ่านอย่างตั้งใจ อาจจดโน้ตลงบ้าง และทบทวนความคิดที่สำคัญ ๆ อีกครั้งหนึ่ง

3.5 การอ่านแบบวิเคราะห์ (analytical reading) คือการอ่านเรื่องราวเกี่ยวกับกฎทางวิทยาศาสตร์ ทฤษฎีทางคณิตศาสตร์ บทความสำคัญ ๆ และปัญหาต่าง ๆ จึงต้องอ่านด้วยความระมัดระวังทุก ๆ คำที่ผ่าน ผู้อ่านจะตั้งปัญหาไว้ในใจขณะที่อ่านและหาทางแก้ปัญหาเหล่านั้นให้แจ่มแจ้ง

3.6 การอ่านแบบวิจารณ์ (critical reading) การอ่านแบบนี้ถือว่าการอ่านที่ต้องใช้ทักษะการอ่านระดับสูงสุด คือผู้อ่านสามารถแสดงความคิดเห็นต่อสิ่งที่ตนอ่านไปแล้วได้ สามารถใช้เหตุผลคัดกรองกับสิ่งที่ปรากฏในข้อเขียนนั้นว่า ผู้อ่านเห็นด้วยหรือไม่ หรือจากประสบการณ์ที่มีมานับสนับสนุนข้อโต้แย้งของผู้เขียนงานชิ้นนั้น ๆ หรือไม่ เป็นต้น การอ่านแบบนี้ผู้อ่านต้องเฉลียวฉลาดมีความระมัดระวังในการอ่าน ที่สำคัญจะต้องระมัดระวังในเรื่องความไม่สมเหตุสมผล หรือข้อความที่ทำให้เกิดปฏิกิริยาต่าง ๆ ควรพิจารณาภูมิหลังของผู้เขียน และพยายามจับจุดสำคัญที่ผู้เขียนต้องการพูดหรือต้องการให้ผู้อ่านเชื่อ

ประเภทของการอ่านที่ไคกล่าวมานั้น ล้วนมีประโยชน์ต่อบุคคลโดยส่วนรวมทั้งสิ้น ซึ่งแล้วแต่ว่าบุคคลใดจะเลือกการอ่านประเภทไหนให้เหมาะสมกับความต้องการและจุดประสงค์ของบุคคลนั้น สำหรับการเรียนการสอนอ่านโดยทั่ว ๆ ไปในปัจจุบันนี้นั้นจะเน้นหนักกันมากในเรื่องการอ่านเพื่อหาและเก็บรายละเอียดจากเรื่องที่อ่าน ซึ่งจุดอ่อนสำหรับการอ่านจะอยู่ที่การให้ความสำคัญกับการอ่านแบบคำต่อคำและ เน้นการอ่านเอารายละเอียดปลีกย่อยจนเกินไป (ฉัตรสุภา กวงพลอย 2526 : 10) และอาจจะมองข้ามความจริงที่ว่าในการถ่ายทอดความคิดของผู้เขียนออกมาเป็นข้อความนั้น ผู้เขียนเองก็ไม่ได้ให้ความสำคัญแก่ข้อความที่เขาเขียนในระบับเดียวกัน และการอ่านเอารายละเอียดนั้นก็ไม่ใช่เป็นเสมอไป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของผู้อ่านและลักษณะของงานเขียนนั้น ๆ ประเภทของงานเขียนที่ต้องการอ่านเอารายละเอียดนั้นก็มักจะไคแก่ ตำราเรียน และงานวิจัย เป็นต้น ซึ่งถ้าในการเรียนการสอนเน้นการอ่านแบบค้นคว้าหารายละเอียดแต่เพียงอย่างเดียว อาจทำให้นักเรียนไม่ได้ประโยชน์เท่าที่ควรจากการอ่านงานเขียน ซึ่งมีมากมายหลายประเภท ดังนั้น ผู้อ่านควรจะเข้าใจจุดประสงค์ที่แท้จริงของการอ่านหนังสือว่า หนังสือต่างประเภทกัน และวัตถุประสงค์ในการอ่านที่ต่างกัน จะต้องใช้ทักษะในการอ่านที่แตกต่างกันด้วย

ความเข้าใจในการอ่าน

การอ่านนั้นไม่ว่าจะอ่านในลักษณะอย่างไร หรือจะเป็นการอ่านประเภทใด จุดมุ่งหมายสำคัญก็คือ อ่านเพื่อให้เกิดความเข้าใจในเรื่องที่อ่านแทบทั้งสิ้น ดังเช่นที่ทิงเคอร์ (Tinker. 1952 : 10) กล่าวว่าในการสอนอ่านนั้น นอกจากจะส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทักษะในการอ่านแล้ว จะต้องให้นักเรียนเข้าใจเรื่องที่อ่าน เพื่อจะได้รับความรู้จากเรื่องที่อ่านด้วย เพราะจุดมุ่งหมายของการอ่านอยู่ที่ความเข้าใจ และสมิธ และคณะ (Smith and Others 1976 : 292) ก็มีความเห็นในทำนองเดียวกันคือการเตรียมตัวเด็กให้อ่านนั้นจะต้องเตรียมตัวเขาให้มีความเข้าใจในการอ่าน เพราะการอ่านจะไม่มีคามหมายถ้าปราศจากความเข้าใจในสิ่งที่ตนอ่าน

ความหมายของความเข้าใจ

ชวาล แพร์ทกุล (2520 : 134) ได้ให้ความหมายของความเข้าใจว่าเป็นความสามารถในการผสมผสานแล้วขยายความรู้ความจำให้ได้ไกลออกไปจากเดิมอย่างสมเหตุสมผล ซึ่งจะต้องมีคุณสมบัติสี่ประการคือ

1. รู้ความหมายและรายละเอียดย่อย ๆ ของเรื่องนั้นมาก่อน
2. รู้ความเกี่ยวข้องความสัมพันธ์ระหว่างชั้นความรู้ย่อย ๆ เหล่านั้น
3. สามารถอธิบายสิ่งเหล่านั้นได้ด้วยภาษาของตนเอง
4. เมื่อพบสิ่งใดที่สภาพตนเองเกี่ยวกับที่เคยเรียนรู้มาแล้วก็สามารถตอบและ

อธิบายได้

พัตน์ น้อยแสงศรี (2520 : 76) กล่าวว่า การอ่านเพื่อความเข้าใจจะต้องมีความสามารถในการค้นความหมายของคำ (word meaning) สังกัป (concepts) โครงสร้างประโยค (sentence structure) โครงสร้างอนุเฉท (paragraph structure) นอกจากนี้ยังเกี่ยวข้องกับเจตคติ (attitude) และจุดประสงค์ (purposes) ของผู้อ่านด้วย

สมบุญ ธิทพงศ์ (2523 : 27) กล่าวว่า ความเข้าใจ (comprehension) เป็นความสามารถค้นสมองในการคิดเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ เกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ในด้านการแปล

ความ ตีความ และขยายความในเรื่องราวและเหตุต่าง ๆ ในชีวิต

โดยสรุปแล้ว ความเข้าใจก็คือ ความสามารถในการแปลความ ตีความ ขยายความ และผสมผสานความคิด ความรู้ และเหตุผลในเรื่องที่อ่าน ซึ่งจะต้องมีความรู้ ความสามารถในด้านความหมายของคำ โครงสร้างของประโยค โครงสร้างของอนุเจต ทั้งนี้ จะเข้าใจได้ก็เพียงใด ก็ขึ้นอยู่กับเจตคติ จุดประสงค์ และประสบการณ์ที่เคยเรียนรู้มาของผู้อ่าน

องค์ประกอบสำคัญของความเข้าใจในการอ่าน

ฟินอคเชียโร (Finocchiaro 1958 : 149) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญในการอ่านเพื่อเข้าใจความหมาย ไว้ดังนี้คือ

1. ความสามารถในการหาใจความสำคัญ หรือจุดประสงค์ของเรื่องที่อ่าน
2. ความสามารถในการเห็นความสัมพันธ์ระหว่างข้อเท็จจริง ต่าง ๆ ในเรื่องที่อ่าน
3. ความสามารถในการรวบรวมลำดับความคิดและทำนายสิ่งที่จะปรากฏต่อไปได้

เดวิส (Davis 1960 : 1110) ได้ทำการวิเคราะห์องค์ประกอบพื้นฐานของความเข้าใจในการอ่าน พบว่า องค์ประกอบ 9 ประการ ต่อไปนี้เป็นพื้นฐานที่สำคัญของความเข้าใจในการอ่าน

1. ความรู้ในเรื่องศัพท์
2. ความมีเหตุผลในการอ่าน ความสามารถในการหาความหมายและรวบรวมความหมายของใจความหลาย ๆ ใจความเข้าด้วยกัน
3. ความสามารถในการค้นหาข้อความที่ผู้เขียนแสดงสาระสำคัญของเนื้อเรื่องอย่างกระชับแจ่มแจ้ง เพื่อเป็นประโยชน์ในการรวบรวมความคิดของเรื่องได้
4. ความสามารถในการแสดงความมุ่งหมาย ความสนใจ หรือความคิดของผู้เขียน
5. ความสามารถในการที่จะหาความมุ่งหมายของคำที่ไม่คุ้นเคยจากข้อความ

หรือสามารถชักสนใจได้ว่าในบรรดาความหมายหลาย ๆ อย่างของคำนั้น ความหมายใดจะเหมาะสมกับคำนั้นในข้อความนั้น

6. ความสามารถในการรวบรวมเนื้อความย่อย ๆ ที่ปรากฏในเนื้อเรื่องที่สามารถ
7. ความสามารถในการติดตามวิธีดำเนินเรื่องของเรื่องราวที่อ่านและสามารถคาดคะเนเรื่องราวที่เกิดขึ้นก่อนและภายหลังเรื่องที่อ่านได้
8. ความรู้ในเรื่องวิธีการเขียนต่าง ๆ
9. ความสามารถในการหาใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน

บอนด์ และทิงเคอร์ (Bond and Tinker 1957 : 235) กล่าวว่า ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจขึ้นอยู่กับพื้นฐานดังนี้

1. ความหมายของคำ (Word Meaning) การเข้าใจความหมายของคำเป็นทักษะพื้นฐานของการอ่าน เพราะถ้านักเรียนรู้ความหมายของคำไม่เพียงพอ นักเรียนจะไม่เข้าใจ ประโยค อนุเขต (paragraph) และไม่สามารถเข้าใจเรื่องราวได้

2. หน่วยความคิด (thought unit) นักเรียนจะเข้าใจความหมายของประโยคได้เมื่อนักเรียนสามารถอ่านเป็นหน่วยความคิด คือรู้จักอ่านเป็นกลุ่มคำ เพราะการอ่านทีละคำจะทำให้ไม่เข้าใจความหมาย

3. การเข้าใจประโยค (sentence comprehension) ในการอ่านนั้น นอกจากผู้อ่านจะต้องเข้าใจความหมายเป็นรายคำ เป็นหน่วยความคิดแล้วยังจะต้องมองเห็นความสัมพันธ์ของคำ ของหน่วยความคิดในประโยคด้วย มิฉะนั้นจะไม่เข้าใจเนื้อความของเรื่องที่อ่านซึ่งเกี่ยวเนื่องกัน

4. การเข้าใจอนุเขต (paragraph comprehension) นักเรียนจะเข้าใจอนุเขตได้ก็ต่อเมื่อนักเรียนมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างประโยคอนุเขต การเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างประโยคนี้นค่อนข้างยาก แต่ถ้าขาดความสามารถทางคำนี้ ก็จะไม่สามารถเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่านได้

5. การเข้าใจหน่วยที่ใหญ่ขึ้น (comprehension of Large units) นักเรียนจะเข้าใจเรื่องราวที่ยาวขึ้นได้ก็ต่อเมื่อนักเรียนสามารถจำลำดับของเรื่องที่อ่านได้ มองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างอนุเขตกับอนุเขตว่าเกี่ยวข้องกันอย่างไร

จากองค์ประกอบสำคัญของความเข้าใจในการอ่านทั้งที่ แมรี ฟินอคเซียโร เควิส มอนต์ และทิงเคอร์ ได้กล่าวไว้ นั้นจะเห็นได้ว่า การที่นักเรียนจะสามารถมีทักษะในการอ่าน จนสามารถจับใจความสำคัญได้หรือเข้าใจความหมายของเรื่องราวที่อ่านได้นั้น จะต้องประกอบด้วยความสามารถพื้นฐานหลายประการด้วยกัน ซึ่งความสามารถต่าง ๆ เหล่านี้ ครูผู้สอนเกี่ยวกับการอ่าน ควรให้ความสนใจ และเอาใจใส่ที่จะสร้างให้เกิดขึ้นกับเด็กเพื่อประโยชน์ที่จะมี ต่อเด็กต่อไป

องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการอ่านและความเข้าใจในการอ่าน

สิ่งที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จและความล้มเหลวในการอ่านของนักเรียนนั้นมีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวไว้มากมายหลายประการด้วยกัน และพอที่จะสรุปแบ่งออกได้เป็น 2 ด้าน คือ เกี่ยวกับตัวผู้อ่านและสภาพแวดล้อมของผู้อ่าน ดังนี้

1. ลักษณะของผู้อ่าน สิ่งที่เกี่ยวข้องกับผู้อ่านที่ครูควรคำนึงถึงได้แก่

1.1 สติปัญญา เด็ก ๆ จะมีความสามารถในการอ่านแตกต่างกัน เด็กบางคนไม่สามารถจดจำรายละเอียดของเนื้อเรื่องได้ เด็กบางคนอ่านแล้วไม่สามารถสรุปเรื่องที่อ่านได้ เด็กบางคนไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่ป็นนามธรรม และเด็กบางคนไม่สามารถแยกแยะความแตกต่างระหว่างข้อเท็จจริง (fact) และความคิดเห็นได้ หรือถ้าทำได้ก็ใช้เวลาาก สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ ครูควรตรวจสอบเพื่อช่วยเด็กในการพัฒนาสมรรถภาพในการอ่าน และจัดประสบการณ์ให้เด็กให้เหมาะสมกับระดับสติปัญญา

1.2 ร่างกาย สุขภาพของร่างกายก็เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่ครูควรคำนึงถึงเด็กที่มีสุขภาพดีจะมีความสามารถในการเรียนอ่านได้ดีกว่าเด็กที่มีสุขภาพไม่ดี เพราะถ้าเด็ก ปวดฟัน ฟกคิ้ว เป็นหวัด ทาเจ็บ หรือมีอาการเจ็บป่วยอื่น ๆ ซึ่งทำให้เด็กต้องขาดเรียนเสมอ ๆ ก็จะเป็นเหตุให้การเรียนอ่านล่าช้าออกไป นอกจากนี้สิ่งที่จะต้องคำนึงถึงก็คือ สายตา และหู เด็กที่มีสายตาไม่ดี จะไม่ยอมอ่านหนังสือหรืออ่านอย่างไร้รสเพลิดเพลินกับสิ่งที่อ่าน และเด็กที่มีความผิดปกติทางหูจะฟังคำอธิบายของครูไม่ได้ดีเท่าที่ควร เพราะจะจับความไม่ค่อยได้และไม่เข้าใจความหมายของคำที่ครูให้อ่าน ก็จะประสบปัญหาความไม่เข้าใจในการอ่านต่อไป

1.3 อารมณ์ การอ่านนั้นผู้อ่านจำเป็นจะต้องมีสมาธิในการอ่าน ถ้าเด็กมีความกังวลใจ หุ่กซ้รอนใจ มี อารมณ์กลัวซึ่งอาจเนื่องจากครอบครัวมีการทะเลาะวิวาทกันอยู่เสมอ เด็กจะมีความรู้สึกต่อต้านรุนแรง ซึ่งขัดขวางสมาธิในการอ่านอย่างมาก เด็กที่มีอารมณ์ซุน่มีว จิตใจหมองเศร้าจะประสบผลสำเร็จในการอ่านน้อยกว่าเด็กที่มีอารมณ์ดี หรือมีสุขภาพจิตดี

2. สภาพแวดล้อม เด็ก ๆ นั้นส่วนใหญ่จะอยู่ในสภาพแวดล้อม 2 แห่งคือ สภาพแวดล้อมที่บ้าน และสภาพแวดล้อมที่โรงเรียน

2.1 สภาพแวดล้อมที่บ้าน เด็กที่อยู่ในครอบครัวที่ส่งเสริมการอ่าน ให้ความสำคัญกับการอ่านมาก และสมาชิกในครอบครัวอ่านหนังสือกันเป็นส่วนใหญ่ ไม่ว่าจะ เป็นหนังสือพิมพ์ วารสาร หรือตำราเรียน สิ่งเหล่านี้จะช่วยส่งเสริมพัฒนาการของความสามารถในการอ่านให้ เป็นไปค้วยดี และเด็กจะรู้คุณค่าของการอ่าน และอ่านค้ดีเพราะค้พบเห็นและมีกิจกรรมการอ่านอยู่เป็นประจำ แต่ถ้เด็กอยู่ในครอบครัวที่ไม่เห็นความสำคัญของการอ่านและไม่เคยค้ยินการพูดคุยที่เกี่ยวกับการอ่านเลย เด็กก็จะไม่เห็นความสำคัญ

2.2 สภาพแวดล้อมที่โรงเรียน โรงเรียนมีอิทธิพลต่อการอ่านของเด็กมาก เพราะเด็กจะสนใจกิจกรรมที่โรงเรียนจัดขึ้น บางโรงเรียนจัดกิจกรรมต่าง ๆ ที่ส่งเสริมการอ่านของเด็กอยู่สม่ำเสมอ ตลอดจนครูที่ให้ความช่วยเหลือนักเรียน ให้ความอบอุ่นเอาใจใส่เด็ก ห้องเรียนจัดค้ดี นำเรียน มีระเบียบวินัย ไม่เอะอะ มีการจัดบริการทางค้านห้องสมุดไว้้อย่างดี เด็กก็จะมีพัฒนาการในการอ่านดี เป็นไปตามลำดับขั้นและต่อเนื่องกัน แต่ถ้สภาพแวดล้อมทางโรงเรียนเป็นไปในทางตรงกันข้ามกับที่กล่าวมาแล้ว ก็จะทำให้พัฒนาการทางค้านการอ่านของเด็กไม่ค้เท่าที่ควร

ลักษณะและภูมิหลังที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

องค์ประกอบทางการศึกษาที่มีความสัมพันธ์และมีผลต่อสัมฤทธิ์ทางการเรียน นักเรียนนั้นมีอยู่หลายประการ องค์ประกอบที่ไม่ใช่สติปัญญาค้เป็นองค์ประกอบทางการศึกษาประการหนึ่ง ที่มีความสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และมีอยู่มากมาย ซึ่งเทอร์แมน (Terman) ได้กล่าวไว้ว่า องค์ประกอบที่ไม่ใช่สติปัญญาเหล่านี้จะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนที่มีสติปัญญาเท่าเทียมกันมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน

(อ้างถึงใน คมเพชร นิตยสาร 2511 : 11) ซึ่งปัจจุบันได้มีผู้ศึกษาและทำการวิจัยไว้ทั้งในประเทศและต่างประเทศ และผลของการศึกษาไคสนับสนุนแนวคิดนี้คือ

เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์ ได้ศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา โดยใช้ตัวอย่างประชากรจำนวน 336 คน ใช้เกรกเดิลี่ยะสมเป็นตัวแทน เกณฑ์และองค์ประกอบ 3 ประการซึ่งแยกเป็นองค์ประกอบย่อย ๆ 15 อย่าง เป็นตัวพยากรณ์ คือ องค์ประกอบทางบ้านครอบครัว (family factor) องค์ประกอบทางสถานศึกษา (school factor) และองค์ประกอบทางตัวนักเรียน (student factor) ผลการวิจัยพบว่า ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างเกรกเดิลี่ยะสมกับตัวพยากรณ์ทั้ง 15 ตัว เท่ากับ .354 และองค์ประกอบทางสถานศึกษามีอำนาจพยากรณ์สูงที่สุด

ต่อมาสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติร่วมกับกระทรวงมหาดไทย และกระทรวงศึกษาธิการ ได้ศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ใช้ตัวอย่างประชากรทั้งหมด 23,555 คน โดยนำองค์ประกอบ 3 ประการที่เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์ ได้เคยวิจัยไว้แล้วมาใช้ และได้เพิ่มองค์ประกอบที่ศึกษาขึ้นอีก 1 ประการ รวมเป็นองค์ประกอบที่สำคัญทั้งหมด 4 ประการคือ องค์ประกอบเกี่ยวกับคุณลักษณะของนักเรียน องค์ประกอบเกี่ยวกับคุณลักษณะของครู องค์ประกอบเกี่ยวกับสภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของนักเรียน และองค์ประกอบเกี่ยวกับคุณลักษณะของโรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างขนาดโรงเรียน ซึ่งเป็นลักษณะหนึ่งขององค์ประกอบเกี่ยวกับคุณลักษณะของโรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมีค่าสูงที่สุด (.45) และพบว่าขนาดของโรงเรียนมีอำนาจพยากรณ์สูงที่สุดด้วย

ทราเวอร์ส (Travers 1958 : 396) กล่าวว่าตัวแปรทางบ้านที่ไม่ใช่สติปัญญา เช่น การปรับตัว สภาพทางบ้าน ความสนใจ ความมุ่งมั่น ทักษะที่มีต่อสถาบันวิชาที่เรียน และอาจารย์ที่สอนต่างมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และทราเวอร์สยังได้เน้นด้วยว่า การทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนี้ถึงแม้ว่า จะออกข้อสอบได้ก็เพียงใด ค่าสหสัมพันธ์สูงสุดจะมีค่าไม่เกิน 0.7 ซึ่งหมายความว่า ในการทำนายนี้จะทำนายได้ถูกต้อง 50% ที่เหลือจะต้องใช้ตัวแปรทางบ้านอื่น ๆ อีก

จากการวิจัยดังกล่าวจะเห็นได้ว่า องค์ประกอบที่ไม่ใช่สติปัญญาต่างก็มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ซึ่งมีอยู่มากมายหลายประการด้วยกันและลักษณะและภูมิหลังของนักเรียนก็เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่ที่น่าสนใจ ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้คัดเลือกมาจากการวิจัยต่าง ๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ ซึ่งยืนยันว่าองค์ประกอบเหล่านี้มีความสัมพันธ์และส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยส่วนรวมของนักเรียน โดยจะแยกกล่าวถึงองค์ประกอบรวม 6 องค์ประกอบดังต่อไปนี้

1. เพศ

จากการวิจัยของจรรยา ภูภูมิ (2524 : 53) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามการประเมินของครู ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน 6 โรงเรียน โดยเป็นนักเรียนชาย 235 คน เป็นนักเรียนหญิง 190 คน เครื่องมือในการรวบรวมข้อมูลคือแบบทดสอบวัดความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ ผลการวิจัยปรากฏว่า ความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เฉลี่ยทุกวิชาที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01 นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อพิจารณาจากมัชฌิมเลขคณิตแล้ว นักเรียนหญิงมีค่ามัชฌิมเลขคณิตสูงกว่านักเรียนชาย

คลาร์ก (Clark 1961 : 205) ได้ศึกษาถึงความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างเพศโดยควบคุมในเรื่องอายุจริงและอายุสมอง เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเกรด 3, 4 และ 8 โดยการสุ่มตัวอย่างจากนักเรียนชั้นละ 150 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนหญิงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในเรื่องการใช้ภาษาและการสะกศักตัวสูงกว่านักเรียนชาย

พาสลีย์ (Parsley 1963 : 210-212) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาต่าง ๆ ของนักเรียน และได้เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพศด้วยการศึกษาพบว่า นักเรียนหญิงเก่งกว่านักเรียนชายในเรื่องการอ่าน การสะกศักตัว

และการเขียน ส่วนนักเรียนชายเก่งกว่านักเรียนหญิงในวิชาประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ และเรขาคณิต

2. อายุ

จากการวิจัยของ เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์ (2514 : 49-59) ซึ่งศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาของนิสิตปริญญาตรีทางการศึกษา 5 แห่ง คือ ประสานมิตร ปทุมวัน บางแสน มหาสารคาม และพิษณุโลก โดยถือเอาคะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตปีที่ 3 และปีที่ 4 เป็นสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน องค์ประกอบที่ศึกษามี 3 ด้าน คือ องค์ประกอบทางครอบครัว ตัวนักเรียน และสถานศึกษา ผลการศึกษาพบว่า อายุก็เป็นตัวแปรหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จทางการศึกษามากที่สุดตัวแปรหนึ่ง

และจากการวิจัยของ สุรเดช ปนาทกุล (2520 : 51) ซึ่งได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมในครอบครัวกับผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาผู้ใหญ่เบ็คเสร์จพบว่า อายุเป็นตัวแปรที่มีความสำคัญตัวหนึ่งในการอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาผู้ใหญ่เบ็คเสร์จ และจากการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงให้เห็นว่า นักศึกษาที่มีอายุน้อยจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักศึกษาที่มีอายุมาก

3. ความสนใจ

สมบุรณ์ ชิตพงษ์ (2519 : 14) กล่าวว่า ความสนใจหมายถึง การแสดงออกซึ่งความรู้สึกรับชอบพอใจสิ่งใดสิ่งหนึ่งมากกว่าสิ่งอื่น บุคคลที่มีความสนใจในสิ่งใดนั้น ต้องมีความรับรู้ (receiving) เกี่ยวกับสิ่งนั้นแล้วมีการสนองตอบต่อการรับรู้ (response) ต่อสิ่งที่ตนรับรู้ สุกท้ายบุคคลนั้นก็ยอมรับในคุณค่า (acceptance of value) ของสิ่งที่ตนได้รับรู้เอาไว้

ทอร์นไคค์ และเฮเกน (Thorndike and Hagen 1961 : 24) กล่าวว่า ความสนใจคือ แนวโน้มในการที่จะแสวงหาและเข้าร่วมในกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง

คาร์เตอร์ (Carter 1973 : 159) กล่าวว่า ความสนใจหมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่ปรากฏออกมา อาจเป็นในรูปชั่วคราวเกี่ยวกับหมดไปหรืออาจจะมีตลอดไปโดยอาศัยความอยากรู้อยากเห็นตามวิสัยมนุษย์และความรู้สึกนั้นย่อมเปลี่ยนแปลงไปตามประสบการณ์ของแต่ละบุคคล

จากความหมายของความสนใจที่ได้อธิบายข้างต้น พอสรุปได้ว่า ความสนใจเป็นแรงกระตุ้นประเภทหนึ่งที่เราจะแสดงออกซึ่งความรู้สึกชอบต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยมีปฏิกิริยาที่ตอบในการรับรู้และการตอบสนอง

สำหรับงานวิจัยที่เกี่ยวกับความสนใจที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนนั้น ได้มีผู้วิจัยไว้ดังนี้

นิยม สุขประพันธ์ (2514 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาถึงสภาพบางประการที่มี ความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 ในโรงเรียนประถมศึกษา 9 แห่ง ผลการศึกษาปรากฏว่า สถานภาพที่มีผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษหรือค่านั้นได้แก่ ตัวนักเรียนเอง เช่น ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ นิสัยในการเรียน และระดับความมุ่งหมายของนักเรียนในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นต้น

โลวี (Lowe 1972 : 2159) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสนใจในวิชาวิทยาศาสตร์และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายระดับเกรด 10 และเกรด 11 จำนวน 414 คน ผลการวิจัยพบว่า ความสนใจในวิชาวิทยาศาสตร์มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์

4. สถิติการขาดเรียน

จากรายงานการวิจัยประสิทธิภาพของโรงเรียนประถมศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2519 : 45) ได้ศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลขององค์ประกอบทั้งภายในและภายนอกโรงเรียนที่มีต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2516 ของโรงเรียนทุกประเภททั่วประเทศไทย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนจำนวน 27,897 คน จาก 987 โรงเรียน และผู้ปกครองของนักเรียนจำนวน 1,974 คน ผลการวิจัยพบว่า การขาดเรียนของนักเรียนเป็นตัวแทนหนึ่ง

ที่มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน กล่าวคือการขาดเรียนบ่อยครั้งของนักเรียนจะทำให้มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนน้อยกว่านักเรียนพวกอื่น

สุรศักดิ์ อมรรัตนศักดิ์ (2521 : 52-62) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในภาคกลางปีการศึกษา 2520 จำนวน 704 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้แก่ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ภาษาไทย และแบบสอบถาม ผลการศึกษาพบว่าสถิติการขาดเรียนเป็นตัวพยากรณ์ตัวหนึ่งซึ่งส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

และจากการวิจัยของพิศเพลิน เขียวหวาน (2521 : 157) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับองค์ประกอบบางประการที่เกี่ยวข้องกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนกลุ่มตัวอย่างได้แก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากภาคต่าง ๆ ทั่วประเทศ จำนวน 585 คน รวมทั้งผู้ปกครองของนักเรียนและอาจารย์จำนวน 80 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้แก่ แบบทดสอบวิชาคณิตศาสตร์ ภาษาไทย และแบบสอบถาม ผลการศึกษาพบว่าสถิติการขาดเรียนเป็นตัวพยากรณ์ตัวหนึ่งที่เกี่ยวข้องในการอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

5. ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

จากการวิจัยของสำเริง บุญเรืองรัตน์ (2525 : 296-297) ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งแวดล้อมทางบ้านกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนจำนวน 1,789 คน จาก 10 จังหวัด พบว่าความสัมพันธ์ผลในการเรียนนั้นเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กันอย่างสูงกับสภาพแวดล้อมทางบ้าน เช่น อาชีพและระดับการศึกษาของบิดามารดา

วิวัฒนา พุ่มเล็ก (2512 : 68-71) ได้ศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูงกับนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างนักเรียนโรงเรียนมัธยมสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ปีการศึกษา 2512 จำนวน 232 คน โดยใช้แบบสอบถามนักเรียนและผู้ปกครองพบว่า บิดามารดา ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีแนวโน้มที่จะมีการศึกษาและรายได้ต่ำกว่าบิดา มารดาของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

เคล (Dale 1965 : 56) ได้ทำการศึกษาดังความสัมพันธ์ระหว่างระดับ การศึกษาของบิดามารดากับผลการเรียนของเด็กนักเรียนเกรด 4 และเกรด 5 ของ โรงเรียนประถมศึกษาในกรุงลอนดอนจำนวน 678 คน จากการศึกษาพบว่า ระดับการศึกษาของบิดา มารดา มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนของเด็กนักเรียนโดยพบว่า เด็กที่มี ปัญหาทางการเรียนมักมีสาเหตุมาจากที่บ้าน และเด็กที่ประสบความสำเร็จทางการเรียน เป็นเด็กที่มีบิดามารดาที่มีการศึกษาสูง

6. การใช้สื่อมวลชนของครอบครัว

จากการศึกษาของอรพรม วีระกะลัส (2523 : 82-83) ซึ่งได้ศึกษา เกี่ยวกับองค์ประกอบที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 1,133 คน โดยใช้แบบทดสอบวัดผล สัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ ยังมีแบบสอบถามเกี่ยวกับตัวนักเรียน และฐานะทางเศรษฐกิจ และสังคมของครอบครัว ผลจากการศึกษาพบว่า การดูโทรทัศน์ การฟังวิทยุ และการอ่านหนังสือพิมพ์มีความ สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์

อรุณี จักรสิรินท์ (2526 : 65-70) ได้ศึกษาความสามารถในการแก้ปัญหา ทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2525 ของโรงเรียนสังกัด กรุงเทพมหานคร จำนวน 388 คน รวมทั้งผู้ปกครองของนักเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการ เก็บรวบรวมข้อมูลมี 2 ฉบับคือ แบบทดสอบวัดความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ กับแบบสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับตัวนักเรียน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีองค์ประกอบ แตกต่างกันในด้านการใช้สื่อมวลชนของครอบครัวจะมีความสามารถในการแก้ปัญหาทาง คณิตศาสตร์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากการศึกษาของคอสเตอร์ (Coster 1959 : 50-62) ซึ่งได้ศึกษาหา ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะหรือสภาพทางครอบครัวกับผลการเรียนของเด็กในระดับมัธยม ศึกษา พบว่า ขนาดของครอบครัว ความสนใจในการอ่านหนังสือพิมพ์วารสารของสมาชิก หรือบุคคลในครอบครัวมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับผลการเรียนของนักเรียน

จากงานวิจัยที่ไต่ถามมาแล้วนั้น จะเห็นได้ว่า ลักษณะและภูมิหลังของนักเรียน อันได้แก่ เพศ อายุ ความสนใจของนักเรียน สถิติการขาดเรียน ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง และการใช้สื่อมวลชนของครอบครัวนั้นส่งผลหรือมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิผลทางการเรียนโดยส่วนรวมของนักเรียนแทบทั้งสิ้น และผู้วิจัยคิดว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นน่าจะส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนเช่นกัน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย